

כי הם חיינו

בחינוך צריך לתת חשיבות עליונה ללימוד תורה ולתלמידי חכמים. המושג "כי הם חיינו" יהיה מוחשי, עד שהילד לא יוכל לצייר חיים יהודיים ללא עסק קבוע בתורה. יש לתת לילד הרגשה כי לומדי תורה הם מרכז החברה, ומקור כל מעשה וכל חשיבות שבחיי הציבור.

המרכזיות של לימוד תורה בחיי היהודי, אמורה גם **בחינוך הבנות**, שזכותן הגדולה היא הצטרפותן ללימוד בעליהן ובניהן, וכן אבותיהן.

העמדת התורה במרכז החיים אינה רק כדי לחנך **לגדלות בתורה**, אלא אופן **הנחלת האמונה**. במקום שלימוד תורה אינו עיקר, מתחיל תהליך הירידה אשר סופו הוא עזיבה גמורה של היהדות.

(הרב שלנר / אוהל יעקב ולא, עמ' 201)

זכרתי איך סבתא ע"ה, אשת זקני הר"ר אריה לייב רוחמקין זצ"ל, הייתה מנדנדת את העריסות של התינוקות להרדמים, ואני זוכר איך הייתה שרה לאחי הצעירים ממני שיבדלחט"א: **"אברמילה וועט לערנען תורה, תורה איז בעסטע סחורה"**. אז החדירו בלבבות שהלימוד עצמו הוא התכלית, כך חלמו ושאפו כולם.

שמעתי מיהודי חסידי מעיר בפולין שבה כולם היו חסידים, שזכר איך האימהות היו מרדימות את ילדיהן ושרות להן: **"שיצא ממך ר' חיימיקע"**, **"שיצא ממך ר' ראובניקע"**.... כך היו משרישים כל הזמן, התעלות בלימוד עד יום מותם...

(דברי רבי שמואל אויערבאך שליט"א / גיליון "אבן פינה", בנות בית יעקב "בתי", עמ' 8)

כך היא דרכה של תורה

בעבר הייתי בקשר עם יהודי אמיד, המרוויח הון רב בעסקיו. כאשר ביקרתי בביתו, ציפיתי למצוא בו פאר והדר: חיטובי שיש או ספוני עץ. אך לא מינייה ולא מקצתיה: להפתעתי נגלה לעיני בית פשוט ביותר, ממש בסטנדרט הרגיל. היות שידעתי שבעל הבית אינו קמצן כלל ועיקר, וכמו כן הכרתיו כבעל טעם מצוין, המבין היטב בדברים נאים - השתוממתי קצת למראהו הפשוט של הבית.

לא הבעתי את הפתעתי בדברים, אך הוא קלט את מבטי הראשוני והסביר לי כבדרך אגב: **"אתה ודאי שם לב, שהריהוט בביתי הוא ממש פשוט, למרות שידוע לך שאני בעל יכולת. הסיבה לכך היא הדאגה לעתיד הילדים."**

עזה שאיפתי לזכות בחתנים תלמידי חכמים. חלום חיי הוא, שכל אחת מבנותיי תזכה להיות 'אשת חבר'. ואם הן תורגלנה לפאר והדר ולמותרות, יקשה עליהן להסתפק בפחות מזה, ואז הן לא תוכלנה לעמוד בתפקיד הנעלה שאותו אני מייעד להן - תפקיד אשת תלמיד חכם. ואוי לי ואוי לחינוכי, אם בעטיוי תבטלנה בנותי את בעליהן מלימוד התורה שלהם!"

כיום עשרים וחמש שנה אחרי אותו סיפור, יכולני להעיד, כי אכן זכה יהודי זה לחתנין רבנן אמיתיים, גדולי תורה והוראה.

(הרב משה קלצקין / בני לבני, ח"ב, עמ' 347)

כוחה של אם

"נשים אינן חייבות בלימוד תורה, אבל הן חייבות באהבת תורה!"

(הרבי מקלויזנבורג זצ"ל)

פרק מאלף ביותר היה אצל הרבנית הדסה לינדר ע"ה, שלב זה של **"הבן נוסע לשיבה!"**

היום שבו החל הבן את לימודיו היה יום צום עבודה. תפילותיה הרקיעו שחקים, והיא לא הסיחה דעתה אף לא לרגע מהיום הגדול הזה. היא ליוותה את הבן עד תחנת הרכבת ושפתותיה נעות ללא הפוגה בתחינה שיהא חשקו בתורה.

אחרי שהבן עלה לרכבת המשיכה לעמוד בתחנה ודמעויה זולגות בתחינתה: "סע, בני, ותגדל בתורה... זכור את תורת אמך בהיותך בישיבה. שמור על מסורת אבותיך. שכח את העולם ואת כל סביבותיך ותשקיע את עצמך בתורה..."

לאחר מכן פנתה לשכונת אבו תור, למקום שממנו ראו את מקום המקדש (באותה תקופה לא ניתן היה להגיע לכותל), שם המשיכה לארוג את תפילותיה, ולא פסקה לרגע לבקש ולהתחנן.

(ניחוחי ההדס, עמ' 58 - 59)

בכל תחילת "זמן" היו הנכדים באים לסבא וסבתא - הרב והרבנית לינדר ע"ה, לקבל את ברכתם, וכך תאר אחד הנכדים:

בצאתי, קמו סבא וסבתא ממקומם והחלו ללוות אותי אל מחוץ לבית. סבתא לא יכלה לכלוא את דמעויה החמות הזולגות על לחייה.

הם ציידו אותי בסכום כסף נכבד לדמי כיס, בשפע פירות וממתקים ובהוראה לקנות במכולת - על חשבונם - כל מה שאזדקק לו, כי "הלא אתה נוסע ללימוד!"

בקול חנוק מהתרגשות דיברו אלי ודרבנו אותי לנצל את הזמן, ללימוד טוב, להתנהג כפי שחונכתי. כך המשיכו ללוותני, שפתותיהם רוחשות תפילה בעוד יורד במדרגות. הרגשתי שאני חקוק בליבם ואיני מתרחק מהם.

אחרי שיצאתי מביתם - לא הייתה לי אפשרות שלא ללימוד, הלא ראיתי כמה השתדלו לחזקני ולעודדני לקראת נסיעתי!

(ניחוחי ההדס, עמ' 62 - 63)

"הקו שלך" - מגוון שלוחות המכילות תוכן עשיר ומרתק לנשים, שיעורי השקפה והלכה וסיפורים על נשים גדולות, בעברית, באנגלית וביידיש. חייגי: 0722-722-344